

ספר בטרילוגיית "אשמים"

יותר מחצי מליון
עותקים נמכרו בעולם.
עכשיו גם סרט
באמזון פריים.

איך נפלתי? בקלות. הוא הפך את עולמי.

אשמתך

סופרת רבי המכר הבינלאומיים

מרסדס רון

מרסדס רון
אשמתך

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: תם פרוו

אהבות מוציאות לאור בישראל.

מרסדס רון
אשמתך

Mercedes Ron
CULPA TUYA

Copyright © 2023 by Mercedes Ron
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018
The moral rights of the author have been asserted

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-44-1 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאחותי, רו,
תודה שהיית חברתי למשחקים,
שהקשבת לי, שצחקת איתי ועליי,
ושתמיד היית שם כשנזקקתי לך.

פרולוג

הגשם ירד, מרטיב אותנו, מקפיא אותנו, אבל זה לא היה חשוב; שום דבר כבר לא היה חשוב. ידעתי שהכול עומד להשתנות. ידעתי שעולמי עומד להתמוטט.

"עכשיו אין דרך חזרה. אני אפילו לא יכול להסתכל לך בעיניים."
דמעות של צער זלגו במורד פניו.

איך יכולתי לעולל לו את זה? מילותיו שקעו בנשמתי כסכינים, קורעות אותי לגזרים מבפנים.

"אני אפילו לא יודעת מה להגיד," אמרתי, מנסה להשתלט על החרדה שאיימה לרסק אותי. הוא לא יכול לעזוב אותי. הוא לא יכול לעשות את זה, נכון?

עיניו היו מלאות שנאה, בוז... היה זה מבט שלא חשבתי שאקבל ממנו אי פעם.

"גמרנו," הוא לחש, קולו שבור, אבל תקיף.

ובמילה זאת, עולמי שקע באפלה, בצללים, בבדידות... בכלא שנוצר במיוחד בשבילי. אבל זה הגיע לי. הפעם, זה הגיע לי.

נואה

סוף-סוף חגגתי שמונה-עשרה.

עוד זכרתי איך, לפני אחד-עשר חודשים, התחלתי לספור את הימים עד שאהיה בוגרת, מסוגלת לקבל החלטות בעצמי, מסוגלת לעזוב. הרבה דברים השתנו באותם אחד-עשר חודשים, כמוכן. כל כך הרבה דברים עד שבקושי יכולתי להאמין. לא רק שהתרגלתי לגור פה, אפילו התקשיתי לדמיין את עצמי גרה במקום אחר. מצאתי את מקומי בבית הספר ובמשפחה אליה הצטרפתי.

כל המכשולים שהייתי צריכה לעבור – לא רק באותם חודשים, אלא מאז שנולדתי – חיזקו אותי, או לפחות כך חשבתי. הרבה דברים קרו, לא הכול היה טוב, אבל הדבר הטוב ביותר שהצלחתי להיאחז בו היה ניקולס. מי היה אי פעם מעלה על דעתו שבסוף אתאהב בו? ובכל זאת, הייתי מאוהבת בו עד כדי כך שליכי כאב. היינו צריכים להכיר זה את זה, להצליח כבני זוג, וזה לא היה פשוט; נדרשו מאיתנו מאמצים יום-יומיים. האישיות שלי התנגשה בשלו לעיתים קרובות. ניק לא היה בן אדם קל, אבל הייתי משוגעת עליו.

זו הסיבה שהייתי עצובה לפני מסיבת יום ההולדת שלי. ניק לא יהיה שם. לא ראיתי אותו כבר שבועיים. בחודשים האחרונים, הוא בילה זמן רב בסן פרנסיסקו. נשארה לו עוד שנה לסיום התואר, והוא ניצל את כל הדלתות שאבא שלו פתח בפניו. ניק שנהג להסתבך בצרות כבר היה זיכרון רחוק. הוא השתנה: התבגר, השתפר, אף שחששתי שמי שהיה פעם עלול לצוף שוב ברגע הכי פחות צפוי. הסתכלתי על עצמי במראה. אספתי את שערי על קודקודי. הוא

נראה יפה, תואם בדיוק לשמלה הלבנה שוויל ואימא שלי קנו לי כמתנת יום הולדת. אימא ממש הגזימה עם תכנון המסיבה. היא טענה שזאת ההזדמנות האחרונה שלה לשחק את תפקיד האימא כי בעוד שבוע אסיים את התיכון, וזמן קצר לאחר מכן אסע לקולג'. הגשתי המון בקשות, ובסופו של דבר, בחרתי ללמוד באוניברסיטת לוס אנג'לס. עברתי מספיק שינויים ודירות; לא רציתי לעבור לעיר אחרת, וממש לא רציתי לעזוב את ניק. גם הוא למד שם, וגם אם בסופו של דבר יעבור לסן פרנסיסקו לעבוד במשרד עורכי הדין החדש של אביו, לא יכולתי לדאוג מזה עכשיו. יש עוד הרבה זמן עד אז, ולא רציתי להיכנס לדיכאון.

קמתי משולחן האיפור ולפני שלבשתי את השמלה, הסתכלתי על הצלקת שעל בטני. ליטפתי את הסימן, את האזור שלנצה יישאר פגום, ורעדתי. קול הירייה ששמה קץ לחייו של אבי הדהדה בראשי, והייתי צריכה לנשום עמוק כדי לא לאבד שליטה. לא סיפרתי לאיש על הסייטם שלי או על הפחד העז שעלה בי בכל פעם שחשבתי על מה שקרה, על ליבי, שהאיץ בכל פעם ששמעתי רעשים קרובים מדי. לא רציתי להודות בעובדה שאבא שלי עורר בי שוב טראומה, או בכך שלא יכולתי להפסיק לחשוב עליו מוטל לידי, מת, או על דמו שניתז על פניי. שמרתי הכול לעצמי. לא רציתי שמישהו ידע שעכשיו הייתי עוד יותר פגומה, על סף טירוף, קורבן לפחדים שהאיש ההוא עורר בי. אימא שלי, מצד שני, הייתה רגועה יותר מאי פעם, כי הפחד שהסתירה נעלם. היא הייתה מאושרת עם בעלה: היא הייתה חופשייה. אבל לי עוד הייתה דרך ארוכה.

"את עדיין לא לבושה?" שאל אותו קול שהצחיק אותי כמעט בכל

יום.

הסתובבתי אל ג'נה בחיוך ענק. החברה הכי טובה שלי הייתה מהממת כתמיד. היא הסתפרה לא מזמן ועכשיו שערה הגיע לכתפיה. היא ניסתה לשכנע אותי להסתפר גם, אבל ידעתי שניק אוהב את השיער הארוך שלי, אז לא נגעתי בו. הוא כבר הגיע לי כמעט עד המותניים, אבל עדיין אהבתי אותו.

"כבר אמרתי לך כמה אני אוהבת את התחת המלא חיים שלך?"
 היא שאלה וסטרה לתחת שלי כדי להדגיש את דבריה.
 "את משוגעת", אמרתי כשלקחתי את השמלה, מעבירה אותה מעל לראשי. ג'נה ניגשה אל הכספת, ממש מתחת למדרף הנעליים. לא היה לי את הקוד שלה, מעולם לא השתמשתי בה, אבל ברגע שג'נה גילתה על קיומה, היא התחילה להשתמש בה בעצמה והחביאה בה כל מיני דברים.

צחקתי כשהיא הוציאה בקבוק שמפניה ושתי כוסות.
 "בואי נרים כוסית, לחיי הבגירה הטרייה שלנו", היא אמרה ממלאת את הכוסות ומושיטה לי אחת. חייכתי. אם אימא תראה אותי, היא תהרוג אותי, אבל לעזאזל. זה היה יום ההולדת שלי; מגיע לי לחגוג, נכון?
 "לחיינו", הוספתי.

השקנו כוסות והרמנו אותן לשפתינו. השמפניה הייתה מעולה. ואיך לא? הבקבוק הזה עלה יותר משלוש מאות דולר. אבל ג'נה הייתה כזאת. עשתה הכול בגדול, הייתה רגילה למותרות ומעולם לא הייתה צריכה לבקש דבר.

"השמלה מדהימה", היא אמרה ונעצה מבט.
 חייכתי והעפתי בעצמי מבט נוסף. היא באמת הייתה יפה: לבנה, צמודה, שרוולי תחרה עדינים המגיעים עד למפרקי הידיים שלי וחושפים עור דרך פתחיהם הגיאומטריים. גם הנעליים שלי היו מרהיבות, עקבים גבוהים כל כך שהייתי גבוהה כמעט כמו ג'נה, שלבשה לכבוד האירוע שמלה בגוון בורגונדי עם חצאית שכבות.
 "יש למטה המון אנשים", היא אמרה, מניחה את הכוס שלה ליד שלי. אני מניחה שהיא לא מיהרה לשום מקום. אבל אני הייתי צריכה משקה, אז הרמתי שוב את הכוס שלי וגמעתי אותה בלגימה, מרגישה את הבועות מתפוצצות בגרוני.

"מה את אומרת!" אמרתי כדי להסוות את הלחץ שלי. לפתע, היה לי קשה לנשום. השמלה הייתה צמודה מדי; לריאות שלי לא היה מקום להתרחב.

ג'נה הסתכלה עליי בחיוך זחוח.
 "מה כל כך מצחיק?" שאלתי בקנאה. מה לא הייתי נותנת כדי לא להיות במרכז תשומת הלב.
 "כלום, אני פשוט יודעת כמה את שונאת דברים כאלה. קחי את זה בקלות. אני פה ואדאג שנעשה את זה כמו שצריך."
 היא נישקה אותי על לחיי וחייכתי אליה, אסירת תודה. החבר שלי אומנם מפספס את יום ההולדת שלי, אבל לפחות החברה הכי טובה שלי נמצאת לצדי.
 "שנלך?" היא שאלה, מעבירה יד על שמלתה.
 "אני מניחה שאין לנו ברירה!"

החצר האחורית נראתה שונה לגמרי. אימא הלכה עד הסוף, שכרה אוהל לכן מלא בשולחנות ורודים עגולים, כיסאות מיוחדים ובלונים. המלצרים לבשו ז'קטים מחויטים ועניבות פרפר. בצד הרחוק היה בר וכמה שולחנות ארוכים עליהם מגשים שנשאו כל סוג אוכל שאפשר לדמיין. הפאר הזה ממש לא התאים לי, אבל ידעתי שאימא שלי תמיד רצתה לערוך לי מסיבה כזאת. היא נהגה להתבדח על הרגע בו אהיה בת שמונה-עשרה ואלך ללמוד בקולג', ודיברנו על המסיבה שהיינו עושות אילו היינו זוכות בלוטו... ועשינו את זה! והיא ממש הגזימה. כשיצאתי, כולם צעקו יחד "יום הולדת שמח." אני מניחה שניסו להפתיע אותי. אימא שלי ניגשה אליי וחיבקה אותי חזק.
 "יום הולדת שמח, נואה," היא אמרה, וכשחיבקתי אותה אליי, הופתעתי לראות כמה אנשים נעמדו מאחוריה. לא רק שכל חבריי מבית הספר היו שם, וכל ההורים שאימא התיידדה איתם, היו שם אפילו שכנים וחברים של ויליאם. נבוכה, התחלתי לסרוק את הגן במבטי, בלי משים, מחפשת את ניקולס, האדם היחיד שעשוי היה להרגיע אותי. אבל לא היה לו כל זכר... כבר ידעתי: הוא לא יבוא, כמובן, הוא היה בעיר אחרת ואראה אותו רק בעוד שבוע, בטקס סיום

הלימודים – ובכל זאת... חלק קטן ממני קיווה עדיין שאמצא אותו מפלס דרך בין כל האנשים.

כמעט שעה עברה עד שסיימתי להגיד שלום לכולם, ואחר כך ג'נה באה וגררה אותי לבר – לאזור המיוחד שנתחם בשביל כל מי שעדיין לא מלאו לו עשרים ואחת.

"יש שם קוקטייל שהכינו במיוחד בשבילך," היא אמרה ופרצה בצחוק.

"אימא שלי איבדה את הצפון," אמרתי כשהברמן הגיש לי את המשקה. הוא חיך. היה לי ברור שהוא בקושי מצליח לרסן את צחוקו. נהדר. הוא בטח חשב שאני העשירה הטיפוסית.

נדהמתי כשראיתי את המשקה. הוא היה בצבע ורוד עז, מוגש בכוס מרטיני ששפתה עוטה בסוכר בצבעי הקשת ובפרוסת תות מכל צד. מסביב לרגל נקשר סרט שהמספר 18 נרקם עליו בפנינים לבנות קטנטנות.

"חסר לו משהו," אמרה ג'נה ואז הוציאה בקבוק ומזגה את תוכנו לכוסות שלנו. אצטרך להיזהר אם אני לא רוצה להיות שיכורה לגמרי לפני חצות.

הדי ג'יי היה טוב, המוזיקה הייתה מגוונת והחברים שלי רקדו כאחוזי טירוף. המסיבה הייתה הצלחה, ללא ספק.

ג'נה גררה אותי לרקוד איתה והתחלנו לקפוץ לכל עבר כמו שתי אידיוטיות. החום הרג אותי: הקיץ היה ממש מעבר לפינה, אפשר היה להרגיש את זה.

ליון עמד בקצה רחבת הריקודים וצפה בנו, נשען על עמוד והתבונן בג'נה מנענעת את התחת שלה בטירוף. אני צחקתי והשארתי אותה שם עם שאר האנשים. הייתי מותשת. "משועמם, ליון?" שאלתי אותו.

הוא חיך, אבל נראה קצת מודאג ולא הסתכל עליי. "כן, יום הולדת שמח," הוא אמר, כאילו לא שמע מה אמרתי. זה היה מוזר, לראות אותו שם בלי ניק. ליון לא היה חבר של הרבה אנשים בשכבה שלי: הוא וניק היו מבוגרים מג'נה וממני בחמש שנים

והבדל הגילים היה ניכר. הילדים בשכבה שלי לא היו בוגרים במיוחד, ובני הזוג שלנו מעולם לא אהבו להסתובב איתם.

"תודה," אמרתי. "שמעת מניק?" הרגשתי את בטני מתכווצת. הוא עדיין לא התקשר ולא שלח הודעה.

"הוא אמר לי אתמול שהוא טובע בעבודה. במשרד בקושי נותנים לו זמן לאכול ארוחת צוהריים. אבל הוא בכל זאת מצא זמן להגיד לי להשגיח עלייך."

"לי נראה שאתה משגיח על מישהי אחרת," אמרתי כששמתי לב שהוא עוד בוחה בג'נה. היא הסתובבה וחייכה אל שנינו, נראית מאושרת באמת. היא אהבה את ליון, הייתה מאוהבת בו, לא הצליחה להפסיק לדבר עליו בלילות, כשישנה אצלי: על איזה מזל שהיה לנו שהיינו עם שני בחורים שהיו חברים טובים ביניהם. ידעתי שג'נה לא מסוגלת להתאהב באף אחד אחר, שמחתי לדעת שליון הרגיש אותו דבר כלפיה. לא נמאס לי ממנה אף פעם; היא הייתה חברת אמת ואהבתי אותה. היא תמיד הייתה שם בשבילי כשנזקקתי לה, עוזרת לי להבין מהי חברה אמיתית. היא לא הייתה קנאית, מניפולטיבית או מלאת טינה כמו שבת' הייתה כשגרתי בקנדה, והיא לא הייתה מסוגלת לפגוע בי, לפחות לא בכוונה.

היא התקרבה אלינו ונתנה לליון נשיקה קולנית. הוא הרים אותה ואני הסבתי את מבטי בייאוש. התגעגעתי לניק; רציתי שיהיה פה, הייתי זקוקה לו. הסתכלתי שוב על הטלפון שלי. כלום. אף שיחה שלא נענתה, אף הודעה, אף אימייל. זה התחיל לעצבן אותי. הוא היה צריך רק כמה שניות כדי לכתוב, זה הכול. מה לעזאזל עובר עליו?

ניגשתי אל הבר של בני העשרים ואחת ומעלה. הקהל שם הידלדל והבחור שהגיש לי את משקה יום ההולדת שלי עבד שם עם בחורה צעירה. התיישבתי וניסיתי לחשוב על אסטרטגיה, מקווה שאצליח לפלרטט איתו ולקבל משקה אמיתי.

"יש סיכוי שתוכל להכין לי משהו לא ורוד וקצת חזק יותר?" שאלתי, מצפה שיגיד לי לעוף משם. אבל להפתעתי, הוא הסתכל סביב וכשראה שאיש לא מסתכל עלינו, מילא שוט בנוזל שקוף.

"טקילה?" שאלתי.

"אם מישהו שואל אותך, לא קיבלת את זה ממני," אמר והסיט את מבטו.

צחקתי והורדתי הכול. הנוזל שרף את גרוני, אבל הוא היה טוב. כשהסתובבתי, ראיתי את ג'נה גוררת את ליון לפינה חשוכה. זה דיכא אותי, לראות את כל החברים שלי מתחבקים ומתנשקים. לעזאזל איתך, ניקולס לסטר, למה אני לא יכולה להוציא אותך מהראש שלי אפילו לשנייה אחת ביום?

"עוד אחד?" הברמן שאל. ידעתי שאני מגזימה, אבל זאת המסיבה שלי. ואשתה אם ארצה, נכון? בדיוק כשעמדתי להוריד את הכוסית, יד הופיעה כמו משום מקום וחטפה לי אותה.

"נראה לי ששתיית מספיק."

הקול הזה.

הרמתי את מבטי, והוא היה שם: ניק. ניק בחולצת כפתורים ומכנסיים מחויטים, קווצות משערו הכהה מתחילות לצאת ממקומן, והוא קורן מהתרגשות עצורה, מאושר.

"או מיי גאד!" צעקתי וידיי התרוממו אל פי. חיוך הופיע על פניו.

החיוך שלי, זה ששמר רק בשבילי. זינקתי לתוך זרועותיו.

"הגעתי!" צעקתי, מצמידה את לחיי אל לחיו, מוחצת אותו, מריחה אותו, מרגישה שלמה שוב. הוא חיבק אותי חזרה. סוף-סוף יכולתי לנשום. הוא הגיע. תודה לאל! הוא היה פה איתי.

"התגעגעתי אלייך, נמש," הוא לחש באוזני ואז משך את ראשי לאחור ונישק אותי על השפתיים.

הרגשתי את קצות עצביי מתעוררים. עברו ארבעה-עשר ימים מאז הרגשתי את שפתי על שפתי, את ידיו על גופי.

הוא דחף אותי לאחור והעביר עליי מבט.

"את מהממת," הוא אמר בקול צרוד ואז אחז במותניי ומשך אותי אליו.

אלי.

"מה אתה עושה פה?" שאלתי, מנסה לעצור את עצמי מלנשק

אותו שוב. ידעתי שאנחנו חייבים לרסן את עצמנו: היו אנשים בכל מקום, ההורים שלנו היו שם ונוכחותם הלחיצה אותי.

"לא הייתה לי שום כוונה לפספס את יום ההולדת שלך," הוא אמר. יכולתי להרגיש את החשמל בינינו. מעולם לא היינו בנפרד לתקופה כל כך ארוכה, לפחות לא מאז שהתחלנו לצאת, וכבר הייתי רגילה שהוא היה כולו שלי מדי יום.

"איך הצלחת להתחמק מהעבודה?" שאלתי, לא רוצה לשחרר אותו.

"אל תשאלי," ענה ונישק את ראשי. עצמתי את עיניי באקסטזה, מריחה את הבושם שלו.

"מסיבה מקסימה." הוא צחק.

זעפתי לעברו. "זה לא היה הרעיון שלי."

"אני יודע," הוא הרגיע אותי.

הרגשתי את ליבי עולה על גדותיו משמחה ומהקלה. כמה התגעגעתי לחיוך שלו.

"רוצה לנסות את הנואה ספיישל?" שאלתי וקרצתי אל הברמן, שממיד ניגש לעבודה.

"יש לך קוקטייל משלך, נמש?" הוא שאל והרים גבה כשראה את הנוזל הוורוד עם קישוט התות. הבעת פניו הייתה קורעת. "אני מניח שאני חייב לנסות..."

המסכן שתה את הכוס כולה בלי להתלונן, אף שהיה למשקה טעם של סוכריות גומי מומסות.

חייכתי מאוזן לאוזן והוא לא היה יכול שלא לחייך גם כן. ידו נשלחה ומשכה אותי אליו והוא קירב את שפתיו אל אוזני, מלטף את העור הרגיש, די היה במגע המרפרף הזה כדי שארגיש כאילו אני עומדת למות.

"אני צריך להיות בתוכך," הוא אמר.

רגליי רעדו. "אנחנו לא יכולים. לא פה," לחשתי, מנסה לרסן את עצביי.

"את סומכת עליי?" הוא שאל.

מה זאת השאלה המטופשת הזאת? אין אדם שאני סומכת עליו יותר.

הוא קרא את התגובה בעיניי וחיך.
 "חכי לי מאחורי ביתן הבריכה," אמר, נושק לשפתיי בחטף. אחזתי בזרועו כשהסתובב.
 "אתה לא בא?" שאלתי.

"כל הרעיון הוא שאף אחד לא יבין מה אנחנו עושים, בייב," הוא אמר וניגש להגיד שלום לשאר האורחים, כל כולו נוטף ביטחון עצמי. הסתכלתי עליו לכמה שניות, מרגישה את הפרפרים זזים בבטני. לא רציתי להודות שפחדתי ללכת לשם לבד, להתרחק מכל האנשים, לצעוד לתוך החשכה.

הרמתי את השוט שהיה על הבר ושתיתי אותו, מנסה להשתלט על הנשימה שלי. המשקה הצליח להרגיע אותי לכמה שניות. נשמתי נשימה עמוקה והלכתי לכיוון הבריכה, חלפתי על פני האוהל בתוכו כולם רקדו ונהנו. צעדתי על שפת המים, מנסה לא ליפול פנימה, ולבסוף הגעתי אל הביתן הקטן מאחור. מצידו השני היו עצים, ורחוק יותר מאחוריהם, אפשר היה לשמוע את הים, גליו נשברים אל הצוק. נשענתי על אחד הקירות, מנסה לשמור על קור רוחי כשמעתי את האורחים מפטפטים.

עצמתי את עיניי רק לרגע לפני ששמעתי אותו מגיע. שפתיו כיסו את שפתיי כל כך מהר, ולא הספקתי להגיד מילה. פקחתי את עיניי. הוא עמד מולי, מסתכל עליי. עיניו אמרו הכול.

"אין לך מושג כמה התגעגעתי לזה," אמר כשאחז בעורפי ונישק אותי ברוך.

התמוססתי בזרועותיו.

"כבר מתי לגעת בכך," הוא המשיך, מחזיק במותניי, כובש את אפו באיטיות בצווארי. כרכתי את אצבעותיי מאחורי ראשו ומשכתי אותו בחזרה אל שפתיי. התנשקנו בלהט, מחממים זה את זה כמו אש, הלשונות שלנו משתלבות וגופו נצמד לגופי. רציתי לגעת בו, רציתי להרגיש את עורו תחת אצבעותיי.

"התגעגעת אליי, נמש?" הוא שאל, מלטף את לחיי ומביט בי כאילו אני הייתי המתנה שלו, ולא להפך.

ניסיתי להגיד כן, אבל נשימותי היו כה קצרות ולא הצלחתי לבטא מילה פרט לאנחה שהלכה והתגברה כשהצמיד את שפתיו לצווארי.

"לא אעזוב אותך שוב," הוא אמר.

צחקתי צחוק עצוב. "זה לא תלוי בך."

"אקח אותך איתי, לא משנה לאן איאלץ ללכת..."

"זה נשמע רומנטי," אמרתי ונישקתי את לסתו.

הוא אחז בפניי בין כפות ידיו. "אני רציני. אני מכור אלייך."

ניסיתי לצחוק שוב אבל הוא השתיק אותי בנשיקה מלאה בתשוקה

עצורה.

"אני רוצה להוציא אותך מהשמלה הרפוקה הזאת." הוא נהם, מרים

אותה אל מעל למותניי. כשהסתכל על עורי השזוף, ראיתי בעיניו

את התשוקה שקבר עד עכשיו, זו שניזונה מהמרחק והזמן שהפרידו

בינינו.

"אני רוצה לעשות איתך אהבה כל הלילה," אמר, ידיו גולשות

מתחת לגומי של התחתונים שלי ומעבירות בי רעד.

"או שאת רוצה לחכות?" שאל. "הייתי לוקח אותך לדירה, אבל

נראה לי שאנשים ישימו לב שנעלמת."

"אתה לא טועה..." אמרתי ונשכתי את שפתי. מעולם לא הייתי

איתו במצב כזה, אבל גם לא רציתי לחכות. ניק דחף אותי לקיר,

מצמיד בלהט את גופו לגופי.

"נעשה את זה חפז. אף אחד לא ישים לב," הוא לחש באוזני.

הנהנתי, והוא משך בתחתוניי עד שנפלו על הקרקע.

הרמתי את האצבעות אל הענייבה שלו ומשכתי בה עד שהשתחררה.

"אני רוצה לראות אותך," אמרתי.

הוא חייך ונשק על קצה אפי, אחז בידיי והרים אותן מעל לראשו.

עמדתי בלי לזוז, מתבוננת בו פותח את כפתורי מכנסיו. כעבור

שנייה, הוא ריתק אותי אל הקיר. הבעת פניו הייתה עדינה, אישוניו

היו מורחבים, שידרו לי מיליון מסרים שונים כשהוא הכין אותי

להרגיש אותו בתוכי. ואז הוא חדר אליי. התחלתי לקחת גלולות לפני כמה חודשים ושמתתי שבאמת יכולתי להרגיש אותו בלי שיהיה בינינו מחסום כלשהו. גנחתי והוא כיסה את פי בכף ידו.

"אל תרעשי", הוא הזהיר אותי.

הנהנתי, מתוחה כמו קפיץ. בהתחלה הוא זו לאט, ופתאום התחיל להגביר קצב. בכל תנועה שלו, העונג התעצם בתוכי, הוא הסיר את ידו מפי ונגע בי בנקודה שהכי נזקקה למגעו.

"ניק..."

"חכי..." הוא אמר, אחז בירכיי והרים אותי. עצמתי את עיניי, מנסה להחזיק את עצמי. "בואי נגמור יחד..." הוא לחש באוזני.

הוא נשך את שפתי התחתונה וגל האורגזמה טיפס אל השיא. לא יכולתי לרסן את עצמי יותר. גנחתי והוא כיסה את פי בפיו. הרגשתי אותו דרוך ונוהם, מלווה אותי במסעי אל עונג איך-סופי.

נשענתי לאחור, מנסה להשתלט על נשימתי. ניק עוד אחז בי.

"אני אוהבת אותך, ניק," אמרתי כשמבטו פגש במבטי.

"את ואני לא נועדנו להיות בנפרד," הוא ענה.

ניק

אלוהים, התגעגעי אליה! הימים היו איך-סופיים. ואל תתחילו בכלל לדבר איתי על השבועות. נאלצתי להכפיל את שעות העבודה כדי שאוכל לחזור הביתה מוקדם, אבל זה היה שווה את זה, ולו בשביל הרגע הזה.

"את בסדר?" שאלתי, נשימתי עדיין כבדה. מעולם לא עשיתי את זה בתנוחה הזאת. ניסיתי לשלוט בעצמי עם נואה, להתייחס אליה כפי שמגיע לה, אבל הפעם לא הייתי מסוגל לחכות. ברגע שראיתי אותה, רציתי להפוך אותה לשלי.

היא חייכה ואמרה, "זה היה..." אבל נישקתי אותה לפני שהספיקה לומר עוד מילה נוספת. פחדתי ממה שתגיד, ותשוקתי הייתה חזקה מכדי שאצליח לדבר. היא הייתה משגעת באותו הערב, במיוחד בשמלה הלבנה והבתולית הזאת שלה, ובקושי יכולתי לעצור את עצמי.

"אני אוהב אותך בטירוף, את יודעת את זה, נכון?" אמרתי.
 "אני אוהבת אותך יותר," היא ענתה, וכשעשתה את זה, שמתי לב לטיפת דם על שפתייה.

"נשכתי אותך חזק מדי," אמרתי, מעביר את אגודלי על שפתי התחתונה, מוחה את נקודת הדם הקטנטנה. פאק. הייתי מניאק.
 "סליחה, נמש."

היא ליקקה את שפתייה בהיסח הדעת.
 "זה היה שונה," היא אמרה. זה בהחלט היה כזה.
 צעדתי לאחור ורכסתי את מכנסיי. הרגשתי אשם: נואה הייתה

אמורה לשכב איתי במיטה, לא להזדיין איתי על הדרך, גבה צמוד לקיר.

"מה עובר עליך?" היא שאלה, הראגה ניבטת בעיניה.
 "כלום. סליחה." נישקתי אותה שוב, מושך את שמלתה מעלה מעל לרגליה ומדכא את הדחף להתחיל מחדש בדיוק בנקודה בה עצרנו.
 "יום הולדת שמח, דרך אגב." הוצאתי קופסה לבנה קטנה מכיסי.
 "קניתי לי מתנה?" היא שאלה נרגשת. היא הייתה כל כך מתוקה,
 כל כך מושלמת... הייתי צריך רק להסתכל עליה וכבר מצב הרוח שלי השתפר. הייתי צריך רק לגעת בה וכבר רציתי אותה כפי שמעולם לא רציתי אף אחת אחרת.

"אני לא יודע אם תאהבי אותה..." אמרתי, פתאום נלחצתי.
 עיניה נפערו לרווחה בהפתעה כשהסתכלה עליה.
 "קרטייה?" היא אמרה. "השתגעת?"
 נדתי בראשי לשלילה וחיכיתי שתפתח את הקופסה, חושפת לב כסף קטנטן על שרשרת שנצנצה בחשכה. היא חייכה ואני נאנחתי בהקלה.

"יפהפיה", היא אמרה, מלטפת אותה באצבעה.
 "ככה, לא משנה לאן תלכי, תמיד תיקחי איתך את ליבי," אמרתי מנשק את לחיה. זה היה הדבר הכי נדוש שאי פעם אמרתי, אבל זה מה שהיא עשתה לי. הייתי אידיוט מאוהב.
 יכולתי לראות דמעות עלולות בעיניה.
 "אני אוהבת אותה. אני פשוט אוהבת אותה!" היא אמרה ונישקה את שפתיי.

חיכיתי וביקשתי ממנה להסתובב כדי שאוכל לענוד לה את השרשרת. לשמלה שלה היה מחשוף נדיב ולא יכולתי שלא לנשק אותה כשעמדתי מאחוריה. היא רעדה וריסנתי את הדחף לחזור שוב לתוכה. כשסוגר השרשרת היה סגור, סובבתי אותה אליי והבטתי בה. היא זרחה.

"איך אני נראית?" היא שאלה.
 "מושלמת, כמו תמיד," עניתי.

ידעתי שעלינו לחזור, גם אם זה היה הדבר האחרון שרציתי לעשות באותו הרגע. רציתי להיות איתה לבד – כלומר, תמיד רציתי להיות איתה לבד, אבל באותו הרגע, אחרי שלא התראינו כל כך הרבה זמן, הרצון היה עז במיוחד.

"אני ייצוגית?" היא שאלה בתמימות.

"חייכתי. "כמובן," אמרתי, מכפתר את חולצתי ומרים את העניבה מהקרקע.

"תן לי," היא אמרה, וצחקתי.

"ממתי את יודעת לקשור עניבה?" שאלתי, וזכר שאני זה שתמיד קשר לה את העניבה כשעוד גרתי פה.

"הייתי חייבת ללמוד לעשות את זה כי החבר החתיך שלי נטש אותי לטובת דירת הרווקים שלו," היא ענתה כשהידקה את הקשר.

"חתיך, מה?"

היא גלגלה עיניים. "בוא נחזור לפני שכולם יבינו מה אנחנו עושים."

הייתי מעדיף שכולם ידעו מה עשינו. זה ירחיק את כל הילדים הקטנים ההם מהחברה שלי. אבל אפילו אחרי כל מה שעברנו, רוב האנשים עוד חשבו שאנחנו רק אחים חורגים ולא יותר.

שלחתי אותה חזרה ראשונה והדלקתי סיגריה כשחייכתי. ידעתי שהעישון שלי הפריע לנואה, אבל אם לא הייתי מעשן הייתי מאבד את שפיותי. לפני שחזרתי, הבחנתי במשהו. התחתונים שלה נחו מתחת לכפות רגליי.

יכול להיות שהיא לא לובשת כלום מתחת לשמלה?

כשחזרתי למסיבה, ראיתי אותה מדברת עם קבוצת חברים: שני בנים, אחד מהם עם זרועו מונחת סביב גבה. נשמתי עמוק כדי להירגע וניגשתי אליהם. כשנואה הבחינה בי היא חיבקה אותי והשעינה את ראשה על החזה שלי.

זה הספיק והרגיע אותי מייד.

"ראית את ליון?" שאלתי אותה והסתכלתי סביבי. קצת דאגתי לו. הוא התקשר אליי כשהייתי בסן פרנסיסקו וסיפר לי שאחיו, לוקה, עמד להשתחרר בקרוב מהכלא. הוא נכנס לארבע שנים; נתפס מוכר סמים, ולא היה שום דבר שיכלו לעשות כדי שלא ייכנס לכלא. החזרה שלו הביתה לא ממש שימחה אותי. שמחתי בשביל החבר שלי, כי הוא היה לבד ואחיו היה בן המשפחה היחיד שנשאר, אבל ידעתי למה האח המדובר היה מסוגל ולא חשבתי שלהסתובב עם אסיר לשעבר זה משהו שליון צריך בחיים שלו ממש עכשיו.

"לא בזמן האחרון, למען האמת," נואה אמרה. "בכל מקרה, כנראה כדאי שתלך למצוא את ההורים שלנו עכשיו."

נלחצתי מדבריה. מאז החטיפה של נואה, כבר לא יכולנו להסתיר את העובדה שהקשר בינינו רציני וזה ממש לא מצא חן בעיני ההורים שלנו. הם דאגו להבהיר לנו את זה בכל פעם שהתראינו. ידעתי שאבא שלי לא יניח למשהו שערורייתי כל כך להתפרסם: ככלות הכול, המשפחה שלנו הופיעה מדי פעם בכותרות, והוא התעקש שמבחינת העולם שבחוץ נמשיך להיות אחים חורגים ולא יותר. הפתיע אותי שרפאלה סירבה לעמוד לצידנו, אחרי מה שסיפרה לי ביום שהמשטרה הגיעה לבית שלנו. למעשה, התנהגותה נעשתה חשודה יותר ויותר.

"נו, נו, הבן שלי חזר," אמר אבא בחיוך מזויף.

"הי, אבא," בירכתי אותו. "הי, אלה." ניסיתי להישמע ידידותי.

להפתעתי, היא חייכה אליי וחיבקה אותי.

"אני שמחה שהצלחת להגיע," היא אמרה לי. "נואה הייתה עצובה

עד שהגעת."

הסתכלתי על נואה. היא הסמיקה. קרצתי.

"איך המצב במשרד?" שאל אבא שלי.

המניאק הכפיף אותי לג'נקינס, טמבל שתלטן שינהל את החברה

עד שיהיה לי די ניסיון לתפוס את המושכות בעצמי. כולם ידעו שאני

מתאים לגמרי לתפקיד, אבל אבא שלי עדיין לא סמך עליי.

"מתיש," אמרתי, מנסה לא לזעוף לעברו.

"ככה זה בחיים," הוא אמר. עכשיו מצב רוחי החל להעכיר. נמאס לי לשמוע את השיט הזה. התבגרתי מאוד בחודשים האחרונים, שיחקתי את התפקיד שציפו ממני לשחק והייתי עסוק בכל שעות היממה. עברתי אצל אבא שלי, אבל גם הייתי בשנה האחרונה ללימודי המשפטים ועוד הייתי צריך לעבור את בחינות הגמר ואת בחינת ההסמכה ללשכת עורכי הדין. רוב חבריי ללימודים לא ידעו דבר וחצי דבר על ניהול משרד עורכי דין, ואילו לי כבר היה יותר ניסיון מרוב עורכי הדין. ובכל זאת, אבא שלי עדיין לא סמך עליי.

"אני יכולה לרקוד איתך?" נואה התערבה, מנסה לעצור אותי מלענות תשובה מחוצפת.
"בטח."

צעדתי איתה אל רחבת הריקודים. שיר סלואו נשמע ברקע ומשכתי אותה אליי קרוב, מנסה שהכעס והתסכול שחשתי לא ישפיעו על האדם היחיד במסיבה הזאת שהיה לי אכפת ממנו.
"אל תכעס," היא אמרה וליטפה את צווארי. עצמתי את עיניי והנחתי למגעה להרגיע אותי.

ידי גלשה במורד מותניה וליטפה את גבה התחתון.
"אני לא יכול לכעוס כשאני לידך, יודע שאת לא לובשת כלום מתחת לשמלה."
"בכלל לא שמת לי לב," היא אמרה, אווזת בזרועותיי כדי שאפסיק ללטף אותה.

היא הייתה משגעת. הצמדתי את מצחי אל מצחה.
"מצטער," אמרתי, נעלם בעיניה היפהפיות.
"תישאר לישון פה הלילה?" היא שאלה בחיוך.
לעזאזל! תמיד אותו הוויכוח. לא היה שום סיכוי שאישאר פה. יצאתי מהבית כבר לפני כמה חודשים ושנאתי להיות ליד אבא שלי, במקום בו היה יכול להשגיח עליי. חיכיתי בציפייה לרגע בו נואה תעבור לגור בעיר. הכול יהיה טוב יותר כשהיא תהיה איתי.
"את יודעת שלא," אמרתי, מסתכל על קהל האנשים. לפעמים אחד

מהם העיף בנו מבט. הנחתי שאחים ואחיות לא אמורים לרקוד ככה, אבל לא ממש שמתי זין.

"לא ראיתי אותך שבועיים. אתה יכול לעשות מאמץ ולהישאר פה," היא אמרה, נימת קולה משתנה. ידעתי שאם זה יימשך נתווכח, ולא רציתי את זה.

"כדי שנוכל לישון במיטות נפרדות? לא תודה."

היא השפילה מבט ושתקה.

"קדימה, נמש, אל תהיי כזאת... את יודעת שאני שונא לישון פה, אני שונא את זה שאני לא יכול לגעת בך, ואני שונא את כל השיט האידיוטי שאבא מרגיש מחויב להגיד לי."

"טוב, אז אני לא יודעת מתי נוכל להיפגש שוב, כי אני לא יכולה לבוא העירה השבוע. יש לי בחינות גמר וטקס סיום, אני טובעת במחויבויות."

לעזאזל.

"אבוא לאסוף אותך כדי שנוכל לבלות יחד," אמרתי, מנסה לא להרים את קולי.

היא נאנחה והסיטה את מבטה.

"בבקשה אל תעשי לי רגשות אשם," ביקשתי ממנה. "את יודעת

שאני לא יכול לישון פה."

אחזתי בפניה והכרחתי אותה להביט בעיניי.

"פעם ישנת פה," היא אמרה.

"אז לא היינו יחד."

שנינו המשכנו לרקוד, הוויכוח כנראה נגמר. כל הזמן הזה, רפאלה

לא הורידה מאיתנו את העיניים.

נואה

כמעט כל האורחים הלכו. ג'נה נפרדה מאימא שלי, ניק היה בחצר האחורית, עישן סיגריות עם ליון. הסתכלתי סביבי על הבלגן שנשאר בסוף המסיבה, ובפעם הראשונה בחיי שמחתי שהייתה מישהי שהגיעה כל יום לנקות את הבית.

אחרי שעות ארוכות כל כך בחברת אחרים, שמחתי על רגע לעצמי, להעריך את מזלי הטוב. המסיבה הייתה מדהימה: כל חבריי היו שם, קנו לי מתנות מדהימות שנערמו על השולחן בחדר האוכל. עמדתי לקחת אותן לחדרי כשהרגשתי זרועות נכרכות סביב מותניי.
 "קיבלת המון מתנות," ניק לחש באוזני.

"כן, אבל אף אחת מהן לא משתווה לשלך," אמרתי והסתובבתי אליו. "זאת המתנה הכי מושלמת שאי פעם קיבלתי, והיא משמעותית כל כך כי היא ממך."

"תמיד תענדי אותה?" הוא שאל. חלק ממני הרגיש שזה חשוב לו: הוא השקיע את כל ליבו בשרשרת הזאת. חום התפשט בחזה שלי.
 "תמיד."

הוא חייך והצמיד אותי אליו. שפתיו רפרפו במתיקות רבה, כמעט רבה מדי, על שפתיי. ניסיתי להתקרב ולהחזיר נשיקה, אבל הוא עצר אותי מיד.

"רוצה עוד?" הוא שאל. למה הוא לא נתן לי נשיקה אמיתית? פקחתי את עיניי וראיתי את עיניו התכולות שתמיד שלחו בי צמרמורת.
 "אתה יודע שכן," עניתי, קולי מתוח, נשימתי מהירה.
 "אז בואי איתי הלילה."

נאנחתי. רצייתי ללכת אבל לא יכולתי. ראשית, אימא ממש לא אהבה את זה שישנתי אצל ניק. כשעשיתי את זה, בדרך כלל העמדת פנים שאני הולכת לישון אצל ג'נה. חוץ מזה, הייתי חייבת ללמוד. היו לי ארבע בחינות השבוע, ואם איכשל, אסכן הרבה מאוד דברים. "אני לא יכולה," אמרתי.

הוא ליטף את גבי בעדינות כה רבה, ושערוטיי סמרו. "את יכולה, ואם תבואי נמשיך בדיוק בנקודה בה הפסקנו בחוץ." הוא קירב את שפתיו אל אוזני.

הרגשתי את הפרפרים מתעופפים בבטני ואת התשווקה גואה בתוכי. לשונו גלשה על תנוך אוזני השמאלית ושיניו ננעצו בו לפתע... רצייתי ללכת... אבל לא יכולתי. התגעגעתי לאופן בו הביט בי, לגופו, שהפחיד אותי, אך גם סיפק לי תחושת ביטחון איך-סופית. "נתראה, ניק," אמרתי וצעדתי לאחור.

מרוגז אך משועשע, הוא שאל, "את מבינה שאם את לא באה, תוכלי לשכב איתי שוב רק אחרי טקס הסיום שלך, כן?" זאת הייתה מכה מתחת לחגורה, אבל זאת הייתה האמת. בקושי היה לי זמן, וממש לא היה לי די זמן לנסוע העירה ולהיפגש איתו, ואם הוא לא מוכן לבוא הנה כי הוא לא רוצה להיתקל באבא שלו... "אנחנו יכולים לצאת לסרט," גמגמתי.

ניק פרץ בצחוק. "בטח, מה שתגידי, נמש," הוא הסכים, מצמיד את שפתיו למצחי בנשיקה צנועה. יכולתי להרגיש את האירוניה שקרנה ממנה. "ניפגש בעוד יומיים. לסרט. ולכל מה שיקרה אחריו." רצייתי לתפוס אותו, להתחנן שיישאר איתי, להגיד לו שאני זקוקה לו כי רק איתו הסיוטים שלי נעלמים, אבל ידעתי שלא היה דבר שאוכל להגיד שישכנע אותו לבלות עוד רגע אחד בין הקירות האלה. צפיתי בו יורד במדרגות בנינוחות, נכנס לריינג' רובר שלו ונוסע משם בלי היסוס.

ביומיים הבאים, בקושי יצאתי לנשום אוויר. הייתי חייבת לרחוס כל כך הרבה מידע לראשי, חשבתי שהמוח שלי יתפוצץ. ג'נה כל הזמן התקשרה להתלונן על המורים שלנו, על החבר שלה, על החיים באופן כללי. היא תמיד השתגעה בתקופות מבחנים, והמצב היה חמור עוד יותר כי היא גם הייתה ממונה על מסיבת הסיום, וידעתי שהיא משתגעת כי היא לא הצליחה להקדיש למסיבה את כל הזמן שרצתה להקדיש לה. באותו ערב הייתי אמורה לפגוש את ניק ולצאת יחד לסרט, אבל פחדתי מאוד מהבחינה של יום שישי, הבחינה האחרונה שלי. רציתי לראות אותו יותר מכל דבר אחר בעולם, אבל ידעתי שהוא יוציא אותי מריכוז. עצם נוכחותו לידי הייתה מתסכלת, ואם באמת נבלה זמן יחד, אין שום סיכוי שאצליח ללמוד אחר כך. הייתי חייבת להתקשר ולהגיד לו את זה, גם אם יכעס. לא התראינו מאז יום ההולדת שלי ואפילו כששוחחנו בטלפון, לא הייתי מרוכזת.

החלטתי לשלוח לו הודעה. לא רציתי שקולו יסיח את דעתי, לא רציתי להתווכח איתו, אז פשוט שלחתי, העברתי את הטלפון למצב שקט וניסיתי לשכוח ממנו לעשרים וארבע שעות. כשהבחינות ייגמרו, אעשה כל מה שירצה, והייתי נחושה להשיג את הציונים הגבוהים ביותר שאפשר.

כעבור שעתיים, עדיין הייתי בחדרי ונראיתי כמו משוגעת, שערי היה פרוע והייתי על סף דמעות, אפילו מוכנה לרצוח מישהו. בדיוק אז הדלת שלי נפתחה, כמעט בלי קול.

שיט! הוא התלבש כדי לצאת איתי. חייכתי אליו במבוכה, על פניי הבעת הפנים הכי תמימה שיכולתי. "אתה חתיך".
ניק הרים גבה באופן שלא אפשר לי לנחש מה עבר בראשו כשהתקרב למיטה שלי.

"הברזת לי," הוא אמר ברוע, ולא ידעתי אם הוא גוער בי או עדיין מנסה להבין מה עובר עליי.

"ניק..." אמרתי, אשמה ומפוחדת מתגובתו.

"בואי הנה," הוא אמר בעדינות. הבעת פניו הייתה מוזרה, כאילו הוא שקוע במחשבות. הופתעתי שלא נכנס בי ברגע שהגיע.

רציתי לנשק אותו. תמיד רציתי לנשק אותו. לו יכולתי לעשות כל מה שהתחשק לי, הייתי מבלה כל דקה וכל יום בזרועותיו. התרוממתי על ברכייו וחלתי לקצה המיטה, שם הוא חיכה לי.

"נראה לי שזאת הפעם הראשונה בחיי שבחורה הבריזה לי, נמש." הוא כרך את זרועותיו סביב מותניי. "אני לא בטוח מה לחשוב על זה." "אני מצטערת," גמגמתי. "אני מאבדת את שפיותי, ניק. אני מפחדת שאיכשל. אני לא יודעת כלום ואם לא אעבור את המבחן הזה לא אסיים את הלימודים, הם יבטלו את הקבלה שלי לקולג' ולא אתקבל לעבודה שאני רוצה. אגמור כמו איזו מטומטמת שגרה עם אימא שלה."

שפתיו השתיקו אותי בנשיקה חטופה. "את הבחורה החרוצה ביותר שאני מכיר. לא תיכשלי."

"אבל אני כן איכשל, ניק. אני רצינית. נראה לי שאפילו אקבל אפס. אפס, אתה יכול לדמיין את זה? מר לאם לא ירחם עליי, ופעם הייתי התלמידה האהובה עליו. היו לי הציונים הכי גבוהים בכיתה..." מהבעת פניו ידעתי שהוא חושב שאני משתגעת. אוקיי, אולי זאת הייתה האמת, ועדיין... הוא חיך.

"רוצה שאעזור לך להירגע?"

בבקשה, אלוהים, אל תסתכל עליי ככה... לא עכשיו, לא כשאתה נראה טוב כל כך עם החולצה הזאת ואני נראית כמו אסון מהלך.

"אני כבר רגועה," שיקרתי.

"אז את רוצה שאעזור לך ללמוד?" ידו הסיטה קווצת שיער מפניי, ונאנחתי מעדינות המחווה.

שניקולס יעזור לי ללמוד? לא היה שום סיכוי שזה ייגמר טוב. "אין צורך," מלמלתי. פחדתי שאם יישאר פה נעשה הכול חוץ מלעבור על ההערות שלי על פרק שמונה משיעור היסטוריה. ניק היה אומנם חתיך, אבל לא יכולתי להסתכן בכישלון.

הוא חיך את חיוכו המפתה וצעד לאחור, מפשיל שרוולים, חולץ נעליים, הולך מסביב למיטה ומתיישב, מרים את הספר שלי. עקצוץ עבר בי כשחשבתי עלינו באותה המיטה, עושים כל מיני

דברים שלא קשורים למבחן. ניק התחיל לדפדף בספר עד שהגיע לחלק שסימנתי כמה דקות קודם לכן.

שכחתי הכול, את המבחנים שלי, את הקולג', הכול. רציתי רק לשבת על ברכיו ולהעביר את קצה לשוני על קו הלסת שלו.

התקרבותי אליו אט-אט, והוא הרים את מבטו והניד בראשו. "תישארי שם," הוא צחק. "אנחנו נלמד, נמש, וכשתדעי הכול בעל

פה, אולי אתן לך נשיקה."

"רק אחת?"

הוא צחק והסתכל על הרשימות שלי. "בואי נתחיל ואם נגיע לסוף, אני מבטיח להעלים את כל הלחץ שלך."

הוא אמר את המשפט בקור רוח, אבל אני הייתי מתוחה כמו קפיץ.

כעבור שעתיים וחצי, כבר ידעתי את החומר מכל כיוון אפשרי. ניק היה מורה טוב... להפתעתי, הוא היה סבלני והעביר לי את כל החומר כאילו סיפר לי סיפור. יותר מפעם אחת מצאתי את עצמי מאזינה לו בשקיקה, קשובה ובאמת מעוניינת לדעת עוד על מלחמת האזרחים. הוא סיפר לי דברים שבכלל לא עלו בשיעור או בספר הלימוד.

כשסגר את הספר, ביקש ממני לדקלם לו הכול, וכשהצלחתי לעשות את זה, עד לפרט האחרון, הוא חייך בגאווה, ניצוץ של תאוה ניצת בעיניו. "אני הייתי נותן לך מאה."

חייכתי מאוזן לאוזן וזינקתי עליו. הוא חיבק אותי חזק. התגלגלנו על המיטה והוא נישק אותי בצימאון. לשוני גלשה לתוך פיו והוא שיחק בה, נשך קלות את השפה שלי, מצץ אותה.

נאנחתי כשידו נדדה במורד מותני, כשהרים את רגלי אל מעל למותנו. הרגשתי לחץ קל שהרים אותי מעלה, אל גן עדן...

"לא הייתי שמח במיוחד כשקראתי את ההודעה שלך," הוא אמר כשהרים את החולצה שלי ונישק את בטני.

עצמתי את עיניי והשענתי את ראשי לאחור. "אני בטוחה," אמרתי. "אבל נהניתי ללמוד איתך, נמש," הוא אמר מגורה ומשועשע. "זה הזכיר לי את כל הדברים שאני עוד יכול ללמד אותך."

כשאמר את זה, הוריד את מכנסיי עד שהייתי שם, רק תחתונים לגופי, והוא מעליי, פיו קרוב מדי לחלק מסוים בגופי, ואיני מצליחה לחשוב בבהירות. ניסיתי להתרחק ממנו קצת, אבל הוא הניח יד על בטני ועצר אותי.

"הבטחתי לך נשיקה, לא?"

יכולתי להתמוסס במקום. כשהבנתי על מה הוא מדבר, נכנסתי ללחץ.

"ניק..." לא ידעתי אם הייתי מוכנה לזה. מעולם עוד לא עשינו את זה ופתאום התחשק לי לקום ולברוח משם.

ניקולס טיפס חזרה למעלה, נשען משני צידי פניי על מרפקיו, והביט בי בשלווה.

"פשוט תירגעני," אמר, מצמיד את אפו אל צווארי, מריח אותי ומנשק אותי ברכות.

עצמתי את עיניי והתפתלתי תחתיו.

"את כל כך טובה..." הוא אמר וירד, שפתיו מלטפות את בטני, מעבירות בי רעד.

כשהגיע אל יעדו, עצר לכמה רגעים. זה היה ארוטי להפליא, לראות אותו שם, בין רגליי, הבעה מלאת תשוקה טהורה על פניו, תשוקה שנועדה לי, ולי בלבד.

הוא הוריד את התחתונים שלי בעדינות, והייתי כה נבוכה עד שהסבתי את מבטי, משתפת פעולה אף שלא ידעתי אם בכלל איהנה מזה, מנסה לא לחשוב.

הוא התחיל לנשק את ירכי, קודם האחת, ואז השנייה. הוא פישק את רגליי בעדינות. גופי כבר רעד ולא היה לי מושג מה עומד לקרות. "אלוהים!" אמרתי, מתפתלת.

הוא אחז במותניי והרגשתי את פיו נע במעגלים שם למטה, באזור הכי רגיש שלי... הרשיתי לעצמי להיעלם בתוך הרגע המושלם הזה.

כשהכול הפך אינטנסיבי מדי, הנחתי עליו יד, מתחננת שייתן לי הפסקה.

"זה אפילו טוב יותר משדמיינתי," הוא אמר, עוצר לרגע ואז חוזר לעוד. הוא הרים את מבטו, שואל אם אני רוצה שימשיך. אלוהים...

"כן, בבקשה..." גנחתי. ושוב הרשיתי לעצמי לאבד שליטה עד שההרגשה הייתה עזה כל כך, מצאתי את עצמי לופתת את המצעים וצועקת, "אלוהים...!"

זאת הייתה החוויה הארוטית ביותר שחוויתי בחיי. כשהתאוששתי, ניקולס הניח את סנטרו על בטני והסתכל עליי כאילו הייתי אוצר שמצא על קרקעית האוקיינוס. הסמקתי והוא צחק, נשכב לידי ומשך אותי לזרועותיו.

"שיט, נואה... תזכירי לי למה אף פעם עוד לא עשיתי לך את זה." הסתובבתי והצמדתי את פניי לחזה שלו. הוא עוד היה לבוש, אבל לא היה קשה לזהות את קווי המתאר של הזקפה שלו במכנסיו. הוא מצפה שאחזיר לו טובה?

הייתי כמעט משותקת מחרדה כשניק נישק את ראשי, הסתובב וקם מהמיטה.

"לאן אתה הולך?" שאלתי כשהוא צעד אל הדלת. "אם לא אלך עכשיו, אישאר פה כל הלילה," הוא אמר, ושמתי לב לבהילות מסוימת בקולו.

לקחתי את מכנסיי, שנחו על הכרית לידי, בדיוק במקום בו השארנו אותם, לבשתי אותם, קמתי מהמיטה וניגשתי אליו.

"אני מסיימת ביום שישי, ניק, ואז יהיה לנו את כל הקיץ לעצמנו." חיבקתי אותו. הוא חיבק אותי חזרה ונאנח בהשלמה.

"אם לא תקבלי מאה, תשמעי ממני." צחקתי ונשענתי לאחור, מסתכלת עליו.

"תודה... על הכול," אמרתי, מרגישה שאני מסמיקה שוב. הוא שלח יד וליטף את לחיי. "את הדבר הכי יפה שאי פעם קרה

לי, נמש, אז בחיים אל תרגישי מחויבת להודות לי."

שמחה ועצב הציפו את ליבי כשהוא נישק את ראשי והשאיר אותי שם, לבד.

הצלחתי במבחן. כשנתקלתי בג'נה במסדרון, חמש דקות אחרי שהגשתי אותו, שתינו הסתכלנו זו על זו בעיניים והתחלנו לקפץ במקום כמו מטומטמות. אנשים נעצו בנו מבטים, חלקם צחקו, חלקם התרגזו, אבל לי לא היה אכפת... התקופה שלי שם הגיעה לסופה: לעולם לא איאלץ שוב ללבוש מדי בית ספר, איש לא יוכל להתייחס אליי כאל ילדה קטנה, לעולם לא איאלץ שוב להראות את התעודה שלי לאימא או לבקש ממנה לחתום עליה – כל זה נגמר. הייתי חופשייה, היינו חופשיות, ולא יכולתי להיות מאושרת יותר.

"אני לא מאמינה!" ג'נה צעקה, מחבקת ומוחצת אותי ביום שקיבלנו את הציונים שלנו. הלכנו לקפטריה, וברגע שנכנסנו אליה שמענו את כל החברים שלנו לשכבה עושים בלגן, צועקים, צוחקים, מריעים. זאת הייתה חגיגה שגרתית. תלמידי השכבות הנמוכות יותר הסתכלו עלינו כאילו היינו מטומטמים, חלקם בקנאה, אחרים בדיכאון על השנים הארוכות שנתרו להם עד שסוף-סוף יצאו מפה.

"אנחנו שוקלים לערוך מדורה בחוף ולשרוף את התלבושת האחירה," אמר לי אחד הבנים בחיך קורן. "אתן בעניין?"
 "בטח!" ג'נה ואני צעקנו יחד. צחקנו בהיסטריה והייתי בטוחה שנראינו שיכורות – שיכורות מאושר.

שעה לאחר מכן, אחרי שחגגנו עם המחזור שלנו, רצנו במסדרונות והתנהגנו כמו זוג ליצניות כדי להעביר את הזמן, עזבתי את בית הספר לתמיד, אם כי עליי להודות שהיו לי שם יותר חוויות חיוביות משליליות. זכרתי כמה שנאתי אותו בהתחלה, אבל אם לא הייתי

לומדת שם לא היה לי שום סיכוי להתקבל ללימודי ספרות אנגלית באוניברסיטת לוס אנג'לס, וזה תמיד היה החלום שלי.

מיהרתי לצאת כשקיבלתי הודעה מניק שהוא מחכה לי במגרש החניה. הוא עמד ליד מכוניתו ושלח אליי חיוך רחב כשראה עד כמה אני מאושרת. לא יכולתי לשלוט בעצמי, רצתי וזינקתי לתוך זרועותיו. הוא תפס אותי באוויר, הרים אותי ונישק אותי כמו שרואים רק בסרטים רומנטיים.

סיימתי את לימודי בתיכון, הציונים שלי היו מושלמים, הייתי בדרכי ללמוד בקולג' שפעם יכולתי רק לחלום ללמוד בו, היה לי החבר הכי טוב בעולם – חבר שהערצתי – ובעוד חודשיים, אגור לבד בקמפוס כשלפניי עתיד מזהיר.

שום דבר לא היה יכול להיות טוב יותר.

ניק

החברה שלי סיימה תיכון. הייתי הבחור הגאה בעולם. לא יכולתי שלא להתגאות בה: לא רק שהייתה יפהפייה, היא גם הייתה חדה כתער. היא סיימה את הלימודים באחוזון העליון של המחזור, כמה אוניברסיטאות התחננו שתבוא ללמוד אצלן, אבל היא בחרה להישאר איתי בלוס אנג'לס. אני לא יודע מה הייתי עושה לו החליטה לחזור לקנדה כפי שתכננה במקור.

חיכיתי בציפייה שתעבור לגור איתי. עדיין לא סיפרתי לה, אבל רציתי שתגור איתי. נמאס לי להתעסק בכל המגבלות הדפוקות שההורים שלנו כפו עלינו מהרגע שהתחלנו לצאת. מאז שנואה נחטפה, אימה הפכה פרנואידית, ואבא שלי ורפאלה הודיעו לנו שהם לא אוהבים את זה שאנחנו יחד. חשבתי שהכול יסתדר ברגע שאצא מהבית, אבל בעצם, קרה ההפך. הם בקושי נתנו לה לבוא לבקר אותי, או לבלות אצלי את הלילה. נאלצנו להמציא כל מיני תירוצים מטופשים כדי שנוכל לבלות יחד. באמת שלא הזיז לי מה חושבים על זה אבא שלי או אשתו; הייתי בן עשרים ושתיים, כמעט בן עשרים ושלוש, ואעשה מה שמתחשק לי. אבל המקרה של נואה היה שונה. תמיד ידעתי שחמש השנים המבדילות בינינו יעוררו בעיות בשלב כלשהו, אבל בחיים לא הייתי מעלה על דעתי את כל כאבי הראש האלה.

בכל זאת, עכשיו לא היה הזמן המתאים לחשוב על כל זה. עכשיו הזמן לחגוג. הסכמתי לקחת את נואה למדורה המטופשת שחבריה לשכבה ארגנו בחוף. הרעיון לא בדיוק קסם לי, אבל לפחות כך נוכל

להיות יחד. למחרת, נואה תהיה עדיין עסוקה בטקס הסיום, ואימא שלה רצתה לקחת אותה אחר כך למסעדה, אז אם לא נצא היום, איאלץ לחלוק אותה עם כולם שוב. ידעתי שזה אנוכי מצדי, אבל בחודשים האחרונים, עם המחויבויות שלה לבית הספר, הנסיעות שלי לסן פרנסיסקו והמחסומים שההורים שלנו הציבו בדרכנו, לא ראיתי אותה כמה שרציתי. אז רציתי להבטיח לנו את הלילה הזה.

הנסיעה לחוף הייתה נעימה. נואה הייתה מאושרת כל כך מסיום הלימודים ולא הצליחה להפסיק לדבר במשך כל עשרים הדקות עד שהגענו לשם. אהבתי את הדרך בה הזיזה את ידיה כשהתרגשה ממשוהו. באותו הרגע, נראה כאילו יש להן חיים משלהן.

חניתי קרוב ככל האפשר להמוני האנשים שהתאספו שם. על החוף לא היו רק חבריה של נואה לשכבה. נראה כאילו כל שכבת בוגרים מכל בית ספר בדרום קליפורניה הגיעה לשם.

"חשבתי שיהיו רק כמה אנשים," היא אמרה, מבולבלת בדיוק

כמוני.

"כן, רק כמה מיליונים, אולי..."

נואה חייכה, מנסה להתעלם מתגובתי, והסתובבה לג'נה שבדיוק הגיעה בחזיית ביקיני ומכנסונים צמודים וצעקה, "מתחילים לשתות!" חבורת בנים שהשתרכה אחריה הריעה והרימה את הכוסות באוויר. נואה יצאה מהמכונית, חיבקה אותה והתפוצצה מצחוק. ואז ניגשתי אליהן. הייתי גבוה מג'נה בהרבה, אז התכופתי אליה, חטפתי את המשקה מידה ושפכתי אותו על החול.

"הי!" היא מחתה בתרעומת.

"איפה ליין? הוא אמור להיות פה," אמרתי בלי להסוות את השעשוע שעלה בי כתגובה לרוגז על פניה.

"אידיוט!" היא נהמה, הסתובבה והתעלמה ממני.

נואה הנידה בראשה, כרכה את זרועותיה סביב צווארי והתרוממה על קצות אצבעותיה כדי לדבר איתי.

"אתה בטוח שלא אכפת לך להיות פה?" היא שאלה, מדגגת את

צווארי באצבעותיה הארוכות.

"לכי תיהני, נמש. אל תדאגי לי," עניתי לה, מתכופף ומנשף את שפתייה. הן היו כה מלאות, כה רכות, עד שחשבתי שאאבד את שפיותי. "אני הולך למצוא את ליון. כשתתגעגע אליי, את מוזמנת לחפש אותי."

"אני כבר מתגעגעת אליך," היא ענתה. בדיוק אז, ג'נה משכה אותה ממני וגררה אותה לעשות אלוהים יודע איזה מין שטריות. הזעפתי אליה פנים והנחתי לה ללכת עם נואה ולהצטרף לחבריהן, שהתכווננו לשרוף את התלבושת האחידה שלהם. זאת הייתה מסורת... עוד זכרתי את היום בו שרפתי את התלבושת האחידה שלי.

התקרבותי למדורה קטנה יותר שלא הרבה אנשים עמדו סביבה והסתכלתי על הלהבות, ידיי תחובות בכיסים, חושב, מפנטז על כל הדברים שרציתי לעשות עם נואה באותו הקיץ, על כל האפשרויות שייפתחו בפנינו בחודשים הקרובים.

ואז ראיתי את ליון עומד ליד מדורה אחרת, רחוקה ככל האפשר מההמון. הוא החזיק בירה ובהה בלהבות, בדיוק כמוני, אבל לא נראה חולם או מתכנן תוכניות. הוא נראה מודאג, מדוכא אפילו. הלכתי לדבר איתו.

"מה קורה, גבר?" שאלתי, טופח על גבו ומתכופף להרים בקבוק מהשישייה שהייתה מונחת לרגליו.

"סתם מנסה לעבור את המסיבה המטופשת הזאת כמה שיותר מהר," הוא ענה ולגם ארוכות מהבירה שלו.

"כשאתה משתכר? ג'נה כבר שיכורה לגמרי ואחד מכם יצטרך לנהוג, אז במקומך, הייתי מאט את הקצב," הזהרתי אותו, אבל הוא התעלם ממני, מרים שוב את הבקבוק לשפתיו.

"בכלל לא רציתי לבוא, אבל ג'נה לא הפסיקה לדבר על זה," הוא אמר לי, מסתכל ישר קדימה.

"היא הרגע סיימה ללמוד, גבר. אתה לא יכול להאשים אותה שהיא לא יודעת מה לעזאזל עובר עליך. אפילו אני לא יודע."

הוא נשף נשיפה ארוכה והשליך את הבקבוק לאש, שם התנפץ לרסיסים.

"המצב במוסך לא טוב והדבר האחרון שאני רוצה הוא שאחי יצא מהכלא ויראה שאני לא מסוגל להחזיק את העסק המשפחתי..."

"אם אתה צריך מזומן..."

"לא, ניקולס, אני לא רוצה את הכסף שלך. כבר היינו בשיחה הזאת מליון פעמים. אני אסדר. המצב פשוט לא מתקדם כמו שאני רוצה, זה הכול."

מהבעת פניו ידעתי שהוא לא מספר לי הכול.

"ליון, לפני שתסתבך בצרות..."

הוא הסתובב אליי והשתתקתי.

"פעם לא הייתה לך בעיה להסתבך בצרות. מה לעזאזל קרה לך,

ניקולס?"

הסתכלתי עליו בלי למצמץ. "מישהו חטף את החברה שלי, זה מה

שקרה."

ליון הסיט ממני את מבטו, כנראה מתחרט על מה שאמר, והוציא

סיגריה מהכיס האחורי של הג'ינס שלו.

"מדברים על החמור... הנה היא עכשיו," הוא אמר. הסתובבתי

וראיתי את נואה מתקרבת עם חיוך ענק על שפתיה, שערה מתברדר

ברוח.

הכרחתי את עצמי לחייך ופרשתי את זרועותיי לחבק אותה

כשהגיעה אליי. היא נישקה אותי על החזה ופנתה אל ליון.

"ג'נה מחפשת אותך," היא הודיעה לו.

"נהדר," הוא ענה בקצרה. הבעת פניה של נואה השתנתה ולפתע

רציתי להוציא את מצב הרוח המחורבן הזה ממנו במכות.

נואה הסתכלה עליי כשהוא צעד לעבר קהל האנשים. "משהו קרה

לו?"

הנדתי בראשי. "יש לו יום רע. תתעלמי ממנו," אמרתי ונישקתי את

לחיה, שהייתה חמה מהאש, ואז את צווארה. שפתיי נכספו לעורה כבר

ימים, והדבר האחרון שרציתי היה שמשהו מטופש כמו מצב הרוח של

ליון יעכיר את הערב שלה. "אני אוהב אותך," אמרתי כשהתקדמתי

במורד גרונה, טועם את עורה, נהנה מהשפעת המגע שלי עליה.

"ניק," היא אמרה אחרי דקה, כשהגעתי לקימור בין שדיה. התנתקתי ממנה לרגע, מכושף ומודע לכך שלא מעט אנשים הסתכלו עלינו, מצפים למופע. קיללתי, אחזתי בידה ולקחתי אותה משם.

"בואי נטייל," אמרתי והזזתי אותה מהמדורות, אל הלילה החשוך והגלים שנשברו אל החוף בהרמוניה. לא היה מקום טוב יותר מזה בכל העולם, ורציתי לחוות אותו בשלווה, בלי כל הרעש מהמסיבה המטופשת.

נואה הייתה שקטה באופן מוזר, אבודה במחשבות, ולא רציתי להטריד אותה. בסופו של דבר, היא הסתובבה אליי. "אני יכולה לשאול אותך שאלה?" היא אמרה, נימת חרדה קלה בקולה.

"בטח, נמש," עניתי, עוצר ליד עץ ששורשיו שקעו בחול וענפיו התפרשו מעלינו במפגן של עוצמה. התיישבתי ומשכתי אותה אל בין רגליי כדי שאוכל להביט בעיניה בקלות. "מה קורה?" היא הנידה בראשה. "כלום, זאת הייתה שאלה מטומטמת," היא ענתה, מתחמקת. היא הסמיקה, וסקרנותי הרקיעה לדרגות שלא ידעתי שאני יכול להרגיש.

"אין כזה דבר. מה העניין?" דחקתי בה.

"ברצינות, אל תדאג. זה מטופש."

"את אדומה כמו עגבנייה, מה שרק מגביר את רצוני לשמוע את השאלה. קדימה."

שנאתי כשהיא עשתה לי את זה. רציתי לדעת כל מה שחשבה והרגישה ולא רציתי שתתבייש ממני אי פעם. וחוז' מזה, הייתי כל כך סקרן ולא יכולתי לוותר לה, לא עד שתספר לי בדיוק מה עובר בראשה.

עיניה לכדו את עיניי לשבריר שנייה והיא התחילה לשחק בשערה. "פשוט חשבת... אתה יודע, על מה שקרה לפני כמה לילות, כשאתה..." היא כבר הייתה אדומה כמו סלק.

ניסיתי לא לחייך. מעולם לא עשינו משהו כזה. רציתי לקחת את

הזמן עם נואה, להכיר לה את עולם הסקס בהדרגה, רק כשאהיה בטוח שהיא מוכנה.

"כשירדתי לך בפעם הראשונה וזה העיף לך את המוח?" שאלתי, מצפה בשקיקה לתגובתה.

"ניקולס!" היא קראה והביטה סביב, כאילו מישהו היה יכול לשמוע אותנו. "אלוהים, תשכח מזה. אני בכלל לא מבינה למה חשבתי שזה יהיה רעיון טוב לדבר על זה."

משכתי אותה אליו קרוב והכרחתי אותה להסתכל עליי. "את החברה שלי. את יכולה לדבר איתי על כל מה שאת רוצה... אז, מה לגבי אותו ערב?" ניסיתי להרגיע אותה. הנושאים האלה תמיד גרמו לה להתכווץ במבוכה; ידעתי את זה מכל אותן הפעמים שזרקתי הערות גסות לידה. "לא אהבת את זה?"

היא אהבה את זה, לא היה לי ספק. הייתי צריך לכסות את פיה בכף ידי כדי שלא ישמעו אותה צועקת בהנאה. אבל באמת היינו חייבים לדבר על זה עכשיו? הזיכרון הלהיט אותי וזה לא היה הזמן המתאים, וגם לא המקום.

"בטח שאהבתי את זה. לא על זה רציתי לדבר." היא הסיתה את מבטה. "רק תהיתי אם... כאילו... אם רצית שגם אני אעשה לך את זה."

כמעט נחנקתי מהרוק שלי. ביישנות, וגם תשוקה, ניבטו מעיניה – כן, בהחלט הייתה תשוקה בעיני הרבש שלה. לעזאזל! איאלץ לקבוע כלל חדש: אסור לדבר עם נואה על סקס במקומות ציבוריים. כבר הרגשתי שאני מאבד סבלנות...

"אלוהים, נואה, את מנסה לגרום לי להתקף לב?" היא גיחכה. "אז באמת חשבת על זה," היא ענתה. "לא נראה לי שיש גבר עם זוג עיניים שעמדת מולו ולא חשב על זה, אהובתי. ברור שחשבתי על זה, אבל לא חייבים לעשות את זה אם את לא רוצה."

היא נשכה את שפתה. "זה לא העניין. זה פשוט... זה לא הוגן. זאת אומרת, אתה היית חייב לעשות את זה איתי ואני..."

התפוצצתי מצחוק. "הייתי חייב לעשות את זה? את אומרת את זה כאילו זה היה עינוי. נואה, עשיתי את זה כי רציתי. נהניתי מזה, מאוד, ואני מתכוון לעשות את זה שוב ברגע שתהיה לי הזדמנות." היא פערה את עיניה, בהפתעה אבל גם בהתרגשות. לפעמים שכחתי כמה תמימה היא הייתה.

"אז גם אני אעשה את זה," היא אישרה בהיסוס קל. "לא," אמרתי. "זה לא עובד ככה. הדברים שאני עושה לך והדברים שאת עושה לי לא תלויים זה בזה. זו לא טובה תחת טובה. כשתרצי לעשות את זה פשוט תעשי, ואם הרגע לעולם לא יגיע, אל תדאגי... אמצא בחורה אחרת שמוכנה."

היא סטרה לכתפי בתגובה לבדיחה. "אני רצינית!" "אני יודע," אמרתי בכנות, "אבל אני לא רוצה שתעשי דברים שאת לא רוצה לעשות, אוקיי?" נישקתי אותה על האף. היא מצמצה כמה פעמים והמשיכה:

"אז זה לא מפריע לך? אני לא אומרת שאני לא רוצה. אני פשוט... אני לא יודעת אם אני מוכנה."

וזו בדיוק הסיבה שהתאהבתי בה. כל בחורה אחרת בלי עמוד שדרה הייתה פשוט נכנעת כדי לשמח אותי. נואה לא הייתה כזאת; אם היא לא הייתה בטוחה במשהו, אי אפשר היה לשכנע אותה לעשות אותו – היא תמיד נשארה נאמנה לעצמה.

"בואי הנה," אמרתי, משכתי אותה אליי ונישקתי אותה כאילו זאת תהיה הנשיקה האחרונה. "העובדה שאת איתי מספיקה, בייב." היא חייכה, וכעבור כמה שניות כבר היינו בעיצומו של ששן התמזמות בלתי נשכח.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן